

Dušan Radaković

Poezija 2016

JEDNA KUCANA STRANICA

Gledam u ovu jednu kucanu stranicu običnim okom,
okom običnih boja,
neopterećenim dioptrijom, suncem, prljavim prstima posle vetra.

Gledam u ovu jednu kucanu stranicu koja mi govori da ćutim,
da kajem ono što drugi nisu,
da ne govorim o svojoj deci neznancima.

Gledam u ovu jednu kucanu stranicu i slušam razbacana slova,
liče na pitalicu kojoj ne znam odgovor.

I čekam da se ta slova poređaju po mojoj volji.

KLACKALICA

Prečutaću tvoje izbezumljene reči
jer ne znaš kako.

Kako da se oslobodiš vetra što ti je dat,
vida i sluha što sečiviji su no ostali.

I mada proklinješ njegov izbor
i veruješ da ti ne pripada,
želiš nebo i zemlju.
Bez ustezanja život začaran.

Silazak sa te klackalice neminovan je,
samo se pitam hoće li biti noć ili dan.

KO JE?

Ko je besednik?

Onaj što ćuti ili onaj što mumla?

Ko je nepokretan?

Onaj što hoda ili onaj što leži?

Ko je samrtnik?

Onaj što spava ili onaj što umire?

Ko je stranac?

Onaj što ostaje ili onaj što odlazi?

Ko je pesnik?

Što čitaš ti ili što sklapam ja?

NE HAJEM

Ne hajem za one što me jurodivim zvahu,
jer to i jesam za njih.

Ni za one što mi čitahu obrasce življenja,
željni da me pripitome.

A ni za one što nagomilaše naizgled okoglavo trnje,
pokazujući ga u praznične čase.

Ni za koga od njih ne hajem.

No za ono dete tek rođeno,
ovenčano beskrajem.

NOĆNO IME

Od ponoći do dva posle ponoći
izgovaram tvoje ime slovo po slovo,
minut po minut,
slovo za minut.

Dvanaest puta izgovorim tvoje noćno ime.

Nikada te ne probudim.

A prozore naše izgubljene sobe blago zamaglim.

OBLAČENJE

Oblačim se da bih sakrio detalje svoga tela koji su moji.

Oblačim se da bih privukao šarlatane ukusa.

Oblačim se da bih znao ko mi je prijatelj.

Oblačim se da bih se setio svoje dece kada su bila mala.

Oblačim se da bi rupica na pantalonama ispod desnog kolena imala vazduha.

Oblačim se zbog duge. Moram joj odgovoriti.

Oblačim se zbog toga da bi nekim ljudina vrat bio ušinut.

Oblačim se zbog toga da ne bih morao biti obučen

PRAH

Da bi ohrabrila svoju sujetu,
prah stvoren od moga tela
biće prodat tebi,
za onaj hektar zemlje na izlazu iz sela.

Staviće ga u deset ljuski oraha
i pustiti niz moju sačuvanu krv do tvoje.

Sakrićeš ga ispod ormana,
da ga pas ne bi pronašao.
Unosićeš ga u svoj krevet svake večeri
i pričati sa njim.

Posle,
neko će ti ga ukrasti, možda jednog popodneva,
i ti ćeš sama sebi reći
da ti nije ni bio potreban,
jer nisi znala ko sam.

PREKO POTREBAN

San mi je preko potreban.

Ne da bih spavao.

Potreban mi je zbog patnje koju zna da pruži.

A patnja mi život izaziva.

Već nekoliko dana ne živim.

Osluškujući san.

Okretan.

Ispletkan.

PRSTEN

Ostavljam tebi na ćutanje moj prsten sa smargdom,
da ga u noćnom stočiću ne ostaviš,
niti u nekoj kutijici posebnog sjaja,
ni u nekom tajnom delu plakara.

Pokušaj da ga ućutiš u podrum zaostale sreće,
zaboravljenom od vina, usta i pauka.
Da ga ućutiš mirisom gluvoće,
zauzdane svežine i ko zna kada postavljenih cigala.

Pokušaj,
jer ja ni to ne mogu.

TORBA I PISMO

Pregledajući ljubomorno tvoju torbu,
pronađoh pismo koje ne napisah.

Potpisao je pismo.

S.

Nisam želeo da čitam o čemu piše.

Sačekao sam te sa grubim rečima.

Rekla si: Možeš li tiše?

Nisam prestao da te kamenujem.

Izašla si na terasu i pogledala me odande.

Shvatih tvoje suze kao kajanje.

Prestao sam da govorim.

Tražeći tvoje reči, čuo sam ciganske trube.

Posle tri meseca,

dva i po meseca nakon rastanka, na ulici, progovorila si:

Da me nisi kamenovao bez prestanka,

rekla bih ti.

Pismo je napisao moj otac.

Strahinja.

Sramota ga je bilo da napiše puno ime.

Molio me je da mu oprostim što mi je jednom,

kada je bio potpuno pijan, polomio zube.

Ko još to je učinio?

Seti me.

NEKOPIRATI

TRI I DVA

Vidim da me čeka.

Iza one ograde od lima.

Ostao sam joj dužan
tri neizljubljena lica i dva neostvarena deteta.

I kada god pogledam prema ogradi
pokaže mi ta tri neizljubljena lica i ta dva neostvarena deteta.

Samo je jednom doviknula nešto poput ovoga:

To što ja pronosim ti nikada nisi dotakao.

U ČISTOJ PIDŽAMI

Pokušavam da zaspim.

Premoren od dnevnog zgrtanja,

dnevne brbljivosti,

dnevnog uposličenja,

dnevne ljubaznosti.

U čistoj pidžami,

ruke mi preklopljene na grudima.

O brojevima razmišljam, koji se ovoga trenutka menjaju.

Ako baš nije potrebno sutra se ne bih ni budio.

Tik-tak.

Mrak.

UŽIVANJE

U čemu uživam?

U malo tome.

U samovanju.

U tihom smehu.

U bezbolnoj tišini.

U zrelim sećanjima.

U pristalim mislima.

U olovci bez boje.

U prasku bdenja.

U tmuni osvetljenoj u čošku.

U sanovanju.

U vožnji starom lokomotivom koja je davno rashodovana.

U puževom vremenu.

U kratkom zastoju vode brze reke.

U snegu zastakljenom.

U paradajzu nedozrelom.

U zemljom opranim rukama.

U slomljenim dirkama klavira koga nikada nisam video.

Samo u tome.

ZABORAVIM

Ako zaboravim onaj trenutak kojim smo ukrvili nas,
nemoj mi pisati da jesam.

Verujem da je zaborav miljenik radosti baš kao i taj trenutak.

Mada ne znam zašto bih ga zaboravio.

Ali mi se u ovakvim strmim zajutrima čini da je neizbežno.

Baš kao i ti.

Ako zaboravim na onu slast koju smo kušali jedno pod drugim,
nemoj mi pisati da jesam.

Iako je ta slast već preduboko u mojoj zemlji i skoro da se i ne razliva,
bojim se da je Omrtvo ne zalepi za svoje dugačke prste
kada je bude doticalo.

Ako zaboravim ono kajanje koje sam prekasno zaživeo,
nemoj mi pisati da jesam.

Nije to grešno kajanje.

To je ono što se zacrtava

umom i neumom,

jadošću i ozarenošću,

tvojim i mojim.

Ako zaboravim da sam ovo napisao,

nemoj mi pisati da jesam.

Baš kao i ti.

NEKOPIRATI

ZBOG

Zračim samo neistinom.

Zbog mrzovolje.

Nepopuštanja.

Zbog misli o nesvojoj ženi.

Mnogogovorlja.

Zbog zaboravljenih ljudi.

Oniskih pažnji.

Zbog želje da sudim.

JER

Jer, ako pomislim na tebe,
pomisliću na mnogo toga što mi nedostaje.
Pogled usmeren u konje neupregnute. Slobodne.
Usmeren u sunce prekriveno koprenom.
U zoru koju dočekujem budan i pospan.
Neispunjen snom.

Jer, ako pomislim na tebe,
sabraću devet i pet.
Devet meseci u vodenom svetu svestan okruženja,
pet meseci ukorenjenih sanjajući tebe.
Ne volim da te sanjam.
Nikada se ne sretnemo tamo.
Jesam li zbog toga proklet?

Jer, ako pomislim na tebe,
pomisliću na sreću koju razapinješ između dva zida.
Štrik sreće.
Tu kačiš svoje slike i narukvice.
Bojiš.
Farbaš.
Počinješ.
Da ličiš na šarene ptice.

Jer, ako pomislim na tebe,
pomislim na sebe dok te srećem.
Prolazim pored tebe.
Bez reči.
Bez pogleda.
Utopljen željom za razgovorom.
I pogledom čvrstim.

Jer, ako pomislim na tebe,
smrknem se,
znajući da si vezana ekserom sreće.

Ukovana,
duboko,
u točak koji se prebrzo okreće.

Dušan Radaković je rođen u Zrenjaninu 1968 god.
Napisao je romane "Kuća od zemlje" (Mali Nemo, 2010.) i "Sprinter" (Kompjuter biblioteka, 2011.).
Piše poeziju. I kratke price.
Živi i radi u Zrenjaninu.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>